

Ord kan nøjagtig anvendes mod den nuværende Justitsminister. Naar hans Ministertid er endt, har han sin Pension, og kan han atter blive Formand for Bondestandens Sparekasse, er det godt, og kan han det ikke, maa han nøjes med Pensionen, og hvad han i øvrigt har, indtil der viser sig noget bedre. Den 2. April 1901 ved et bekendt Vælgermøde i København, sagde Hørup: „Det styrker ikke Respekten for disse Ministre, at de have denne uendelige Omsorg for deres private Fremtid . . . Vi have været med en Gang før til at rydde Butikken; jeg tænker, vi skulle have en Haand og et Ord med, naar det gælder om at rydde den Fedtebod, der nu ligger skiden og lavloftet over vort Land.“ Jeg gør ikke Hørups Ord til mine under den nuværende Situation, men jeg siger: hvad Hørup her kritiserer, er nøjagtigt, hvad vi nu have kritiseret, denne emsige Omsorg for sin Stilling og sine Indtægter, skønt man skulde tro, at de maatte have nok i deres Ministervirksomheder, og skønt det sikkert ikke er korrekt, at Ministeren vedblivende sidder som Leder af en Bankinstitution, der er under Kontrol af selve den Regering, hvori han har Sæde. Herpaa har den højtærede Justitsminister aldeles ikke svaret.

Saa sagde den højtærede Justitsminister, at hvad jeg havde bemærket om Snapsen eller hans Forhold dertil, var Digt og Fabel. Jeg har i min første Tale ganske flygtig — i en halv Linie — sagt, at den højtærede Justitsminister var en Ynder af en god dansk Snaps, ligesom han var en Ynder af en god dansk Vits, og derfor bebrejdede jeg ham hans mærkværdige — hvad skal jeg kalde det — Rigorisme og Alvor over for en saa uskyldig Ting som Sommerrevuen i København. Nu gør Ministeren det i sin Gengivelse til, at jeg skulde have sagt om ham, at han havde holdt en Tale til Snapsens Pris og det nationale Brændevins Berømmelse, og han var meget indigneret over, at jeg havde sagt noget saadant og kaldte det Digt og Fabel. Men Rigsdagstidende viser, at jeg aldeles ikke har sagt det. Det, jeg hentydede til, var, hvad en bekendt Journalist i et Venstreblad havde skrevet om de Ord, Ministeren havde brugt ved en Sanatoriefestovre i Jylland, idet han havde forlangt den gode nationale Drik og havde sagt, at man ved en Nationalfest ogsaa skulde have den nationale Drik. Det var det, jeg hentydede til, og aldeles ikke det, Ministeren stillede op for at vinde en let Sejr ved at bekæmpe det.

Saa kommer den højtærede Justitsminister og kort efter ham ligeledes den højtærede Kultusminister ind paa — ikke den sidste Højesteretsdom, for den var ikke falden endnu, men — de Begivenheder, som gaa forud derfor. De højtærede Ministre kunde ikke forstaa mit Ønske om, at denne Sag var bleven fremskyndet, og den højtærede Justitsminister sagde, at selv om han havde villet det, kunde han dog ikke have gjort det, da der først maatte foreligge et Andragende fra nogen. Men det har der jo netop gjort. Murer Jensen paa Nørrebro har Gang efter Gang andraget om, at Sagen maatte fremskyndes saa meget som muligt. Men saa skænkede den højtærede Justitsminister Murer Jensen en Omtale, der sikkert har vakt en almindelig Forbavselse baade i Folketinget og rundt omkring i Landet. Ærede Medlemmer kunne jo ved at læse efter i Folketingstidenden Sp. 459 se denne Omtale. Jeg gør opmærksom paa enkelte Ting, som Ministeren siger. Saaledes: „thi den kære Murer har jo kunnet blive gift hele Tiden“, „den kære Murer“ — i den Tone gaar det. Ministeren fortsætter, „at det, han havde opnaaet ikke som en lovlig Ret, men ved Imødekommen, men paa Grund af samtlige de foreliggende Omstændigheder, blev benyttet af ham paa den Maade, hvorpaa han har benyttet det. Jeg vil nu give den kære Murer et Raad . . .“ I den Tone taler Ministeren. Jeg tror, man sjelden har oplevet, at Landets Justitsminister i Folketingssalen omtaler en navngiven Borger i Landet paa denne Maade og i denne Tone. En Mand, som staar med Justitsministerens egen Bevilling, med Kongens Underskrift og sin lovlige Ret skal udsættes ikke blot for de Spark, han faar i nogle tarvelige Blade, men for en saadan Omtale af Landets Justitsminister. Den ærede Justitsminister tillod sig derpaa at fortælle en Fabel og satte Muddergrøften fra Fabeln i Forbindelse med Murer Jensen og hans forlovede og varslede dem, at de atter ende i Muddergrøften. Jeg tror, at jeg paa denne Borgers og Vælgers Vegne maa protestere af al Kraft mod en saadan Sammenstilling. Der er ikke mere Forbindelse mellem Mudder og denne Murers Liv, end der er mellem Mudder og adskillige andres Liv, som indtage meget høje Stillinger i vort Samfund og Stat, og denne Stilling, som Mureren er kommen i med Ægteskabsbevilling og Krav paa Dispensation fra Danske Lovs 3—16—8, kunne meget højtstaaende Personer i vort Samfund ogsaa komme i, hvad Dag det skal